

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Et Farvel

Citation: Winther, Christian: "Et Farvel", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis, 1927-29, s. 328. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr02val-shoot-workid98343/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Han havde Freden fundet,
Han længe søgte om,
Han havde fulgt den Stemme,
Som hviskede: »Kom! o, kom!«

Nedslagne stode Alle
Og stirrede mod Jord!
Da raabte Folmer Sanger,
Ham mangled aldrig Ord:
»Man kan vist ikke nægte't,
Han har sin Bod betalt;
En Tvekamp her er fægtot,
Og begge Kjæmper faldt.«

De førte ham paa Baare
Endnu den samme Nat
Hjem til hans egen Kirke,
Og der blev han nedsat;
Ved Siden af Fru Marri,
Med seiervundne Flag
Ophængte over Graven,
Han venter Dommens Dag.

ET FARVEL.

Saa gik der da en Vinter,
Saa kom der en Vaar,
Og Engen staaer i Blomster
Og Bogfinken slaaer,
Og Alting har saa travlt
Med at trives og groe, —
Da kunde først Hr. Strange
Lade sit Bryllup boe.

Er Stormen vild, og Havet
Ret vrede Rynker slaer
I Panden, og til Dybet
Den kloge Sælhund gaaer;
Da svøber om sin Skjønhed
Himlen sit tætte Slør;
Thi Speilet er jo knuset
Hvori den saa sig før.

Er Luftens Lunger trætte
Og Havet atter har
Sig faaet blank afslebet
Sit udstrakte Glar;
Da hæver Himlen atter
Sit Taageslør og seer
Med store aabne Øine
Sit Aasyn, og leer.

Hr. Stranges Liv, som Havet,
Havde døiet en Dyst;
Og Skjæbnens stærke Storme
Havde oprørt hans Bryst;
Nu klart, som Kristallen,
Det var for Bølger fri,
Nu speiled alle Glædens
Guldstjerner sig deri.

Stor Jubel og Gammen
Var paa Hr. Stranges Gaard,
Da hjem han førte Ellen,
Den ranke, væne Maard.
Alle de unge Piger
Langs Borgbroen stod

Og strøede Urtøkoste
For Brudeparrets Fod.

Samfulde otte Dage
Stod Lystigheden paa;
I dem de Stegevendere
Gik aldrig istaa.
Af Tamt og Vildt Velsignelse
Der var, af Fisk og Kjød;
Med Viin og Mjød og Godtøl
Det strømmed og det flød.

Herhid de Gjæster stimled
Fra hver en Verdens Kant;
De opredt Seng og dækket Bord
I Borgens Sale fandt;
Til Velkomst fik de Hilsen
Fra Porttaarnets Muur
Af Fløiter og Basuner,
Trompeter og Luur.

I Loer og i Lader
Var der redet til Fest
For Bønder og for Smaafolk,
Der ogsaa var til Gjæst;
Ved Dands og anden Gammen,
Ved Godtøl og Mad
De kunde sig forlyste,
Saameget som de gad.

Der var sendt Bud til Møllen
Hr. Stranges gamle Vens,
Til Jørgen og hans Anna
Til Karen og hendes Jens;

Og alle fem kom agende,
Holdt hele Festen ud;
De droge hjem med Gaver
Fra Brudgom og fra Brud.

Ung Folmer allevegne
Var paafærde og travl,
Han havde at bestille
Fra Gulv og til Gavl;
Der skulde flettes Fakler,
Der skulde bindes Krands,
Og lige færdig var han
Til Driks og til Dands.

Han sang for Salens Gjæster
Heel fine Elskovsqvad;
Men naar han hist i Laden
Hos Bønderne sad,
Da klang der mangan Vise
Saa kaad og saa kjæk,
At Karlene de grinte
Og Pigerne løb væk.

Med Fedel og med Bue
Hidkom de Spillemand;
Da var det just, Hr. Folmer
Ret gjordede sin Lænd.
Han dandsede i Salen,
Men spared ei sine Skoe,
Og svang de raske Piger
I den pyntede Lo.

Deroppe og dernede
Den hele Gjesteflok

Fast druknede i Glæde,
Thi der var meer end nok.
Og Verten selv, den Ædle,
Gik om og passed paa,
At Fornem og at Ringe
Lige godt det kunde faae.

Saa svandt den glade Tummel,
Og Gjæst efter Gjæst,
Een kjærte imod Øster,
En Anden red mod Vest.
Og snart var Borgen stille;
Men for de Venner Tre
Hver Dag end var en Høitid,
Det var saa let at see. —

Mod Haugen var en Svale;
Paa Rækkets brede Karm
Sidder Hr. Ridder Strange,
Mens lænet til hans Arm
Hans unge, skjønnne Frue
Blødt hvilende staaer,
Med sorte Fløielshue
Paa de guldfigre Haar.

Foran dem sidder Folmer
Saa lystig og saa kjæk,
Dernede lidt fra Trappen,
Paa Haugebroens Ræk;
Med Ryggen mod en Engel,
Udhugget i Steen,
Han klimprer paa sin Cithar
Og dingler med sit Been.

Den sorte Pudel snuser
Og seer paa alle Ting,
Ved Hækker og ved Buske
Den springer omkring
Med flagrende Ører
Og med opreist Stjert; —
Naar kun den var hos Herren,
Var Alt den lige kjært.

Fra Bedet dufted Urter,
Smaafuglene sang,
I Aften solen Taarnet
Kasted en Skygge lang
Hen over Skovens Toppe;
Og Skjemt og Alvorsord
Som Bolde fra de Trende
Frem og tilbage foer.

»Hør, Folmer!« raabte Strange,
»Bliv fast nu paa min Borg!
Du dele skal min Glæde,
Du mildne kan min Sorg.
Du drikke af mit Bæger,
Du bryde af mit Brød,
Saalænge som Du gider,
Om Du vil, til Din Død!«

Da var det som en Gysen
Tog fat i Folmers Krop;
Som skræmmet og forfærdet
Han saae til Svalen op;
Hans Pande blev alvorlig,
Et Suk steg fra hans Bryst,

Han hurtigt tog til Cithren, —
Det var altid hans Trøst.

Han sagte rørte Strængen,
Han spilled sig til Ro;
Venligt Fru Ellen smiled,
Men Ridder Strange loe.
Og da han saa var kommet
Til Aande lidt, han svang
Sig Lokkerne bag Øret
Og med kraftig Stemme sang:

»Med takket Gavi og Tinde,
Med Taarne og med Fløi,
Mod alle fire Vinde
Skuer Din Borg saa høi;
Den seer hen over Skove,
Over Eng og Agerland
Fjernt hen til mørkblaae Vove,
Til den skummende Strand.

Som en Kjæmpe den sig høiner
Med Blikket stolt og frit,
Alt hvad den herfra øiner,
Det kalder Du jo Dit:
De brede, fede Marker,
Den Skov med Hjort og Daa,
De fiskerige Parker
Og hver en Mølle-Aa.

Her skal Du Landet frede
Og skifte Bonden Ret;
Den Blinde skal Du lede
Og gjøre Armod mæt;

I Skoven og paa Hede
Der klinge skal Dit Horn,
Der skal Du Dyret bede
Og spare Bondens Korn.

Du pløie skal og riste
Og lægge Rug og Byg,
Det Første og det Sidste
Til Dit Brød og Din Bryg;
Du Abild skal opdrætte
Og værne dem for Frost,
Og i Din Kjelder sætte
Tønderne med Most.

De Smykkeurter pleier
Din ædle Hustru fiin;
Roser og Akkeleier,
Lavendel og Rosmarin
Skal staae i Havens Løkke
Fra Vaar til Sancte Hans; —
Hun selv er Livets Smykke,
Hun er det Heles Krands.

Stolt sidde Du, Hr. Strange!
Med Din yndige Gemal
Ved Gæsteborde lange
I Din Høieloftssal;
Omkring Dig glade Gæster,
En Venneflokk Du seer, —
Thi Aaret har mange Fester,
Dit Liv faaer endnu fleer!

Vil Kongen Hofbud sende,
Da paa Din vrinske Hest

Foran de raske Svende
Du rider som til Fest.
Dig vinker Din Hjertenskjære
Fra Svalen med sit Slør:
»Kom hjem igjen med Ære, —
Med Seir, men ikke før!«

Hun vil i Gjensynsstunden
Frembære Dig et Pant,
At hun og har Seier vunden,
Imens Du Seier vandt!« —
Her hvisked Ellen listigt,
Hun smilede derved:
»Han taler noget dristigt,
Dog veed han godt Beskeed!«

»Hav Tak,« vedblev han, »Kjære!
Du bød mig Huus og Hjem;
Her var jo godt at være,
Men jeg maa længer frem!
Jeg kan ei sidde stille
Bag Borgens tykke Muur,
Saalænge Lærkens Trille
Kan lokke mig fra Buur.

See! Eders Hjort, den ranke
Som bragte Fredens Skjold,
Eiheller havde Tanke
Til meer at staae i Fold.
Den tog sig for at følge
Sit eget Hjertes Lov,
Den kunde sin Lyst ei dølge,
Men drog ad grønne Skov.

Jeg fæster ingen Qvinde,
Jeg sætter aldrig Bo;
Jeg har en Elskerinde,
Som evigt jeg er tro;
Som Solen kaster Skygge,
Som Blomst har Blad ved Blad,
Vi sammen boe og bygge,
Og skilles aldrig ad.

Fra Blomstens Kalk hun hæver
Til mig sit Øie sødt,
Som Ellepigen svæver
Hun over Engen blødt;
Hun lokker mig til Lunden,
Hvor Nattergale slaae,
Hun vinker mig fra Bunden
Af den sølvklare Aa.

Hvert Kildevæld, som klinger,
Mig tolker hendes Ord,
Paa Skyens Englevinger
Hun hæver mig fra Jord;
Hun alle Qvaler fjerner,
Naar Hjertet hedt har brændt;
Trøst skriver hun med Stjerner
Paa Nattens Firmament.

Vi mødes allevegne,
I Slot, i Bondens Bo,
Naar Dagens Farver blegne,
Naar Natten gaaer til Ro;
Hun deler, hvad mig qvæger,
Jeg øiner i hver Drik,

Der dufter i mit Bæger,
Hendes vækkende Blik.

Snart er hun blid og rolig,
Snart vild og barsk og streng;
Og saa igjen utrolig
Kaaadmundet som en Dreng;
Snart fast som Klipperanden,
Snart flygtig som en Elv; —
Vi passe for hinanden, —
Thi saadan er jeg selv!

Derfor jeg hende følger,
Ihvor det saa gaaer,
Saalænge der end bølger
En Lok af mit Haar.
Med hende, paa min Vinge,
Som hidtil jeg fløi,
Vil jeg med Jubel svinge
Mig over Dal og Høi.

Alt Dagen er forsvunden
Og Natten stunder til,
End klinger gennem Lunden
Smaafugles Klokkespil;
Hist staaer alt Maanen blide
Bag Skovens Rygning smukt;
Nu er det just paa Tide,
Jeg begynder min Flugt.

Naar først jeg er saa gammel,
At knap min Fod kan gaae,
Naar Vinen er mig vammel
Og Rosen er mig graa;

Naar ikke meer mit Øre
Kan fatte Klengen reent, —
Da vil jeg Dig tilhøre,
Men — som jeg haaber, — seent!«

— Saa sprang han ned fra Rækket,
Og løftede sin Hat;
Han ønsked dem af Hjertet
Vel tusinde Godnat.
Han fløited ad sin Pudel,
Han vinked med sin Haand; —
Snart svandt i Krat hans Fjerbusk
Og de flagrende Baand.
